

Ahoj všichni, kteří milujete Pána Boha a zjistili jste, že bez něj by život ani nebyl možný!

Dostala jsem doslova „nabídku sdílet s Vámi svůj BOHAtý vnitřní život“. A protože všechno se vším souvisí, to vnější se promítá do vnitřního a naopak.

Přiznávám se, že na jaře jsem to úplně nezvládla a měla jsem se mizerně. Hrozně jsem se bála nákazy a i všechno ostatní se najednou úplně změnilo. Kluci i můj manžel studovali a pracovali z domu, každý u svého počítače. A já jsem kolem nich chodila po špičkách, abych je nerušila. Najednou jsem se ocitla v roli školní kuchařky, hotelové uklízečky, učitelky, sekretářky, myčky nádobí, pračky a pekární (tehdy jsme se neodvážili jít ani pro rohlíky). To všechno na plný úvazek. A co moje práce? Zákazníci měli naslibované zboží, ale do dílny jsem se dostala sotva jednou za týden a to jenom na chvíli. Moje práce šla stranou.

Týden dobrý, dva taky, ale když už to trvalo dlouho, začala jsem se hroutit z fyzického vyčerpání. Prosila jsem svoje chlapy, že to nezvládám, že potřebuji pomoci. Aspoň vyluxovat, aspoň tu myčku vyklidit, pračku přeházet do sušičky, aspoň vyžehlit... Kluci mi občas s něčím pomohli, ale málo a neradi. Jak zůstali všichni doma (a že nás je 6), neměla jsem ani minutu o samotě, abych si mohla přečíst Bibli nebo se pomodlit. Ani nebyl čas. Vůbec. Veškeré moje návyky a chvílky soukromí přes den padly.

A tak jsem jednou ráno vyběhla na kopec, abych nemusela brečet doma... Na kopci Vejdochu je kříž, jmenuje se Strom života. Sedla jsem na lavičku a brečela a brečela na Pána Boha všechno to, co už neunesu. A tehdy jsem vznesla klíčovou otázku: „Co po mě vlastně chceš?!“ Všechno dohromady být nezvládnou, už jsem byla na děti a na manžela i hnusná. „Tak mám se snažit být dobrou a milou manželkou?“ „Nebo hodnou maminkou a učitelkou dětem?“ „Nebo chceš, abych napřela své síly na vaření a uklízení?“ „Nebo se mám věnovat zakázkám a dělat svou práci keramika?“ „Tak co vlastně?“ A On mlčel...

Pak jsem jela s velkými rozestupy a s rouškou do sboru a celé jsem to tam probrečela a nestála jsem za nic. A pak jsem nakonec doma oprášila Bibli a vrazila prst mezi stránky. Starý trik, znáte ho, ne?

Ale né! Co to tam nevidím: Příběh o Marii a Martě! Upřímně, ten příběh jsem nikdy neměla ráda, protože mě to sice táhne k Marii, ale vychovaná jsem jako Marta. „Proč mi to ukazuješ? Proč to mám číst, vždyť to znám nazpaměť!“ Ale poněvadž jsem poslušná a dobře vychovaná (jako Marta), přečetla jsem si to znovu:

- Když šel Ježíš s učedníky dál, vešel do jedné vesnice. Tam jej přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.“ Lukáš 10 : 38 – 42

A teď mě to trklo. „Jen jednoho je třeba.“ Vždyť je to odpověď na moji otázku, kterou jsem na Boha vybrečela na kopci!

Kdo na to přijde, aniž by si hned přečetl zbytek, má bod...

Došlo mi, že nejsem v první řadě ani kuchařka, ani uklízečka, ani učitelka, ani pradlena, ani keramik, ani zahradník, ani maminka a dokonce ani manželka... V první a té úplně nejdůležitější řadě mám být křesťan. Jak jsem na tohle mohla zapomenout? Jak jsem se mohla tak hloupě ptát?
Hned jsem pookřála a bylo mi líp. Úplně mi spadl kámen ze srdce!

Postupně se nám podařilo namotivovat děti odměnami (ale i manžela) tak, aby se práce rozprostřela mezi všechny, kdo v tomto domě bydlí, přestože pořád největší díl zastávám já. Velmi se mi tím ulevilo a trávím celé hodiny v dílně, kde můžu být sama, a podle libosti rozmlouvat s Bohem. Nešlo to hned, byl to proces, ale podařilo se.

Pro mě je podzimní karanténa úplně jiný čas než na jaře. Mnohem lepší a vlastně si ty kluky doma užívám. Ale nešlo by to jen změnou vnějších věcí a okolností. Nebýt toho vnitřního prožitku s Bohem, vůbec bych si neuvědomila, kde stojím a kde mám ve skutečnosti stát. Najednou si víc vážím toho, co mám a vlastně jsem nakonec i mnohem milejší manželkou a hodnější maminkou než na jaře.

Tak ať pevně stojíte tam, kde máte, abyste mohli všechno dělat bez reptání a bez pochybování.

Vaše Johanka